

ad § 1.

Naar det ved denne Paragraf foreslaaes fastsat, at ikke blot alle Love og Anordninger samt de kongelige Befalinger og ministerielle Kundgjørelser, som efter de hidtil gjældende Regler vilde have været at læse til Thinge, skulle indføres i Lovtidenden, men ogsaa saadanne Befalinger og Kundgjørelser, der af anden Grund ønskes bragte til almindelig Kundskab, da er Grunden hertil nærmest den, at der gives forskjellige Aftstykker, navnlig folkeretlige Overenskomster med fremmede Magter, om hvilke det ikke er givet, at de hidtil ere bekendtgjorte ved Thinglæsning, men som dog ikke blot ere af væsentlig Betydning for Statens offentlige Ret og ikke alene indeholde Bestemmelser, som det er af Bigtighed for Embedsmændene at kjende, men ogsaa paa mange Maader tjene til at bestemme Borgernes Rettigheder og Forpligtelser, og som derfor formentlig paa officiel Maade bør bringes til offentlig Kundskab. Som Exempler herpaa skal nævnes statsretlige Traktater, Handels-, Skibsfarts- og Væsenstraktater, Post-, Telegraf-, Desertør-, Ubleverings-Konventioner o. s. v. Det turde derhos overhovedet være ønskeligt, at Loven ved sin Afsættelse kommer til at hjemle Ministerierne en Myndighed til i Lovtidenden at optage Bestemmelser, som maa antages at være af almindelig Interesse eller dog i hvert Fald at interessere en videre Kreds.

ad § 2.

Naar Indførelsen i Lovtidenden fra 1ste Januar 1871 bliver den almindelige og for Alle forbindende Bekendtgjørelsesform for Love og Anordninger, er Følgen heraf, at den fra det nævnte Tidspunkt træder istedetfor den hidtil brugelige Thinglæsning af Love og Anordninger, der saaledes i Reglen ikke vil blive benyttet. Derimod vil selvfølgelig hin Bestemmelse ikke faae nogen Indflydelse paa de andre hidtil brugelige Midler til at bringe Love og Anordninger m. v. til almindelig Kundskab, f. Ex. Dplæsning til Kirkestævne, Henlæggelse af trykte Exemplarer hos Sognefogderne o. s. v.

At der bør indrømmes Borgerne en vis Frist efterat Lovene og Anordningerne ere indførte i Lovtidenden, til at gjøre sig bekendte med dem, er indlysende. Denne Frist har man troet at kunne sætte lige for hele Riget, da saavel Landets nuværende Udstrækning som Kommunikationsmidlernes Udvikling synes at gjøre det overflødigt at drage nogen Forskjel i saa Henseende mellem de fra Lovtidendens Udgivelsessted nærmere og fjernere liggende Dele af Riget, og i Henhold hertil har man antaget, at Fristen passende kunde sættes til Ugedagen efter de paagjældende Bestemmelseres Indførelse i Lovtidenden. Vel er det muligt, at denne Frist til enkelte Læder navnlig om Vinteren kan blive for kort for de fra Hovedstaden paa Grund af Kommunikationens Vanskelighed længst fjernede Steder, f. Ex. Bornholm, Anholt og Læsø, men foruden at det neppe vil være gjørligt at tage Hensyn til slige særegne Forhold, eller at træffe en under alle Omstændigheder passende Bestemmelse, kan det vistnok saameget mindre befrygtes, at den foreslaaede Frist vil berede mange praktiske Ulemper, som Lovene og Anordningerne selv oftest ville indeholde Bestemmelser om deres Strafftræden fra et senere Tidspunkt end hin Frist, og da navnlig for Lovenes Vedkommende naar disse angaae private Rettsforhold.

ad § 3.

For Færøernes Vedkommende har man antaget, at det med Hensyn til Lovenes og Anordningernes Kundgjørelse idetmindste indtil videre bør forblive ved den hidtil gjældende Fremgangsmaade, da det saavel paa Grund af Dernes lange Afstand fra det Sted, hvor Lovtidenden udgives, som af Hensyn til Kommunikationens Usikkerhed vil være saare vanskeligt at fastsætte et passende Tidspunkt for Lovenes eller Anordningernes forbindende Kraft. Derimod anseer man det som en Selvfølge, at naagtet Thinglæsningen saaledes vedbliver at være den for Færøerne forbindende Bekendtgjørelsesmaade, ville dog ligesuldt de dem alene vedkommende Love være at indføre i Lovtidenden.